

Ἐξέτιμε Κύριε I. Ἀρσένη,

Ἐλαθον τὴν περισπούδαστον ἀπὸ 21 Αὐγούστου λήξαντος ὑμετέραν ἐπιστολὴν καὶ τὸ σῶμα τῆς «*Ποικίλης Στοᾶς*», τὸ ὁποῖον εὐηρεστήθητε νὰ μοι ἀποστείλητε.

Χαίρων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἣτις μοι δίδεται ἕνα μεθ' ὑμῶν γνωρισθῶ, ἐπωφελοῦμαι αὐτῆς, ὅπως εὐλικρινῶς συγχρῶ ὑμᾶς ἐπὶ τῷ λαμπρῷ καὶ ἐθνοφελεῖ ἔργῳ, τὸ ὁποῖον, χάρις εἰς τὴν φιλομουσίαν καὶ τοὺς ἀτρώτους ὑμῶν κόπους, τιμᾷ τὴν πτωχὴν τῆς Πατρίδος φιλολογίαν.

Τῷ Κερδῶφ Ἑρμῇ ἀφιερωμένους, σπανίας ὥρας σχολάζων, ἀφιερῶ τῷ Λογίῳ τοιαύτης σχολῆς τὰ προϊόντα οὐδέποτε ἤξιωσα νὰ ἴδω τεταγμένα παρὰ τὰ ἔργα τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, ἀλλ' ἢ Ἑμετέρα πρόσκλησις, τὸσον ἀβρὰ καὶ φιλική, μὲ πείθει νὰ ὑποσχεθῶ ὑμῖν τὴν ἔγκαιρον πρὸς δημοσίευσιν ἀποστολὴν ἀνεκδότου τινος νέου διηγηματίου μου.

Ἴδου ἐν μικρὸν καῖτιι δυνάμενον νὰ ὀνομασθῆ καὶ διήγημα. Εἶναι μία ψυχολογικὴ ἐξέλιξις· ἐμιμήθην τὸν παρ' Ἴταλοῖς τρόπον τοῦ γράφειν τὰ τοιαῦτα ὑπὸ καλεισθητικῶν ἔποψιν πιθανὸν νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ τινὰς, πολλοὺς μάλιστα· ἀλλὰ δὲν ἔχομεν ἀκόμη ἐν τῇ ἐλαφρᾷ ἡμῶν φιλολογίᾳ οὐδὲν τὸ ἐθνικῶς πρωτότυπον καὶ πρέπει ἀκόμη ἐπὶ τινα καίρον νὰ εὐχαριστούμεθα μὲ δοκίμια. Τοιοῦτο θεωρῶ τὸ *Φίλημα*.

Ἐκφράζω καὶ πάλιν ὑμῖν τὴν εὐχαρίστησίν μου ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ φιλίᾳ καὶ σὰς παρκαλῶ, Κύριε Ἀρσένη, ν' ἀποδεχθῆτε τὴς διαθεθαίωσεις τῆς βαθείας μου ὑπολήψεως.

Ἑγχαίνετε ἀντὶ πάσης ἄλλης ὑπὲρ ὑμῶν εὐχῆς, ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσι τὰ βέλτεστα ἐπεύχομαι τῇ Πατρίδι. Τοῦτο ἀνταποκρίνεται πληρέστερον εἰς τοὺς Ἑμετέρους πόθους.

Σὰς ἀσπάζομαι φιλικώτατα

Ἑμέτερος

ΑΓΓΕΙΛΑΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Βάριον 6/18 Σεπτεμβρίου 1885

ΕΝ ΦΙΛΗΜΑ

Φαν ἀνυπόφορος ὁ καύσων τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην. Ἡ ὥρα ἀπελείπετο πολὺ τῆς μεσημέριας, ἀλλ' ὁ ἥλιος πλημμυρῶν διὰ τῆς φλογερᾶς του λάμπσεως τὴν εὐρεῖαν λεωφόρον σπεύδοντος δι' αὐτῆς ἤλαυνε τοὺς σπανίους διαβάτας. Καὶ αὐτὸς ἀδμήμων, ἐν ἰδρωτὶ περιβρέμενος, διεπορευέτο σπεύδοντι βήματι τὴν μακρὰν ὁδόν, ἣτις λευκὴ καὶ ἀντανακλώσα τὸ ἥλιακόν φῶς καὶ τὴν θερμότητα, εὐθεῖα, οἶονε ἀτελεύτητος, ἀνιάρᾳ, κατεπῶνει τὰ ἐπ' αὐτῆς προσηλούμενα ὄμματα καὶ ἐζάλιζε τὴν ἕρασιν. Ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁδοῦ σιωπηραί, οὐδὲ σημεῖον ζωῆς διδοῦσαι, ὄρθουνο αἱ οἰκίαι, ἐδῶ μὲν ἐπὶ βραχεῖα σειρᾶ συνεχόμεναι, ποῦ δὲ μεμο-

νωμένοι καὶ ὑπὸ κήπων περιβαλλόμενοι, ἤρεμοι πᾶσαι, μὲ τὰς πύλας καὶ τὰ παράθυρα κεκλεισμένα, ὡς εἰ ἐν τῷ θερμῷ ἐκείνῳ καὶ βαρεῖ ἀέρι ἀποκαμουσαι καὶ ἐξαλισμένοι ἐκλείον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀκίνητοι. Καὶ τὴν αὐτὴν κεκηκωτῶν, ἀκίνητον, ὑπναλέαν ὄψιν ἐπεδείκνυε πᾶν ἀντικείμενον, πᾶν πρᾶγμα ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ ὁ ἀήρ βαρὺς ἐπέζεε τὴν ζωὴν καὶ τὸν νοῦν.

Καὶ αὐτὸς, ἀργῶν τὴν διάνοιαν, τὴν αὐτὴν τῆς ἀτμοσφαιρας ἐπήρειαν ὑφιστάμενος, μηχανικῶς ὤδευεν.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν διήρχετο πρὸ τῆς οἰκίας ἐκείνης, παρὰ τὴν πύλην ἐπέστη ἐν ὄχημα· ἀπὸ τῆς θυρίδος, ἣν ἤνοιξεν ὁ ἐν σπουδῇ ἀπὸ τοῦ ἐδωλίου του κατελθὼν ἠνίοχος, μικρὸς καὶ κομψῶς ὑποδεδεμένος ποὺς προετάρη καὶ πρὶν τὸ βλέμμα δυνηθῆ νὰ συλλάβῃ ἄλλο ἢ τὸ χρῶμα μόνον ἐλαφρᾶς κίτρινωπῆς περικνημίδος, αὐτὴ κατήλθε, ταχεῖα καὶ λιγυρά· τὰ βλέμματα τῶν συνητηθήσαν, δι' ἑκατοστὴν ἴσως φορὰν ἤδη· τὴν ἐγαίρειτσεν· ἐκκλινεν αὐτὴ τὴν κεφαλὴν μειδιῶσα, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὑπερέβαινε τὴν ἀνοίγεισάν πύλην ἐστράφη καὶ πάλιν, καὶ τὸ αὐτὸ μειδίημα ἀνήλθεν ἐπὶ τὰ χεῖλη τῆς.

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του διὰ τοῦ αὐτοῦ βήματος· ἀλλ' ἤδη ὁ πρὸ στιγμῆς νυστάζων σχεδὸν καὶ ἐν τῷ κενῷ αἰωρούμενος νοῦς του ἐγρηγόρει· καὶ ἐν τῷ κενῷ ἐκείνῳ διεγράφετο διὰ λαμπρῶν χρωμάτων ἢ μορφῆ, ἧς ἡ αἰφνιδια ὄψις εἶχεν ἐντείνει τὰ νεῦρά του πάντα καὶ ἀποδιώξει τὴν νάρκην ἀπὸ τῶν αἰσθήσεών του.

Ἡρέσκετο καθ' ἑαυτὸν μετ' ἐπιμονῆς ἐπαναδλέπων τὴν μορφήν αὐτὴν οἶα ἐν μιᾷ στιγμῇ εἶχεν ἐντυπωθῆ ἐν τῷ πνεύματί του· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ μαῦροι ἤστραπτον· ἐμειδία πάντοτε τὸ μειδίημα ἐκείνο· ἐπὶ τὸ ἄνω χεῖλος σταγόνες ἀδρόταται ἰδρώτος ἐπέτελλον ὑγραίνουσαι αὐτό· ὁ πλατὺς γύρος τοῦ ἀπλῶς κεκοσμημένου ψιαθίνου πίλου τῆς ἦν κάτωθι δεδιπλωμένος δι' ἐρυθροῦ ἐπτυγμένου σειρικοῦ ὕφασματος καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ἀντανακλῶμενον φῶς ἐπέχεεν ἐπὶ τὴν λευκὴν τῆς ὄψιν ἐλαφροτάτην ἐρυθρὰν χροιάν, ἐκτάκτως αὐτὴν ζωογονοῦσαν, καὶ ἐν ἀρρήτῳ ἀρμονίᾳ ἐκλάμπουσαν πρὸς τὸ μέλαν τῆς ὕφρας τῆς κόμης καὶ τὸ κατάλευκον τῆς ἀναβολῆς τῆς· ὑπὸ τὸ διαφανές ταύτης ὕφασμα ὁ λαιμὸς τῆς καὶ τὸ ἦμισυ τοῦ στήθους καὶ οἱ βραχίονες ὀλόκληροι διεφαίνοντο λευκότατοι, καὶ σὺν τῇ ὄρασει αἱ αἰσθήσεις πᾶσαι ἐμάντευον, οὕτως εἰπεῖν, τὴν σάρκα ἐκείνην σφριγῶσαν ἐκ τῆς πλημμυροῦσης αὐτὴν ζωῆς, ἀναδιδούσαι ἰδεῶδες τι ἄρωμα πόθων, ἡδυπαθείας καὶ μέθης.

Καὶ τότε ἡ ὄρασις του ἐθαμβοῦτο· ἐν νέφος διήρχετο πρὸ τῶν ὀμμάτων του καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἢ αὐτὴ ἀτονία κατελάμβανε τὰ νεῦρά του, ἢ αὐτὴ ἀπὸ τῆς βαρείας καὶ θερμῆς ἀτμοσφαιρας κόπωσης· ἀλλὰ παρήρχετο εὐθύς καὶ

πάλιν· ἐπέσπευδε τὸ βῆμα, ἀνῶρθονε τὴν κεφαλὴν ἴν' ἀναμετρήσῃ τὴν ὁδόν, τῷ ἐπήρχετο αἴφνης ἡ ἰδέα νὰ στραφῇ ἵνα ἐπανίδῃ τὴν οἰκίαν της, τὸ μέρος ἐνθα πρὸ μικροῦ τὴν εἶδεν, ἴσως... μήπως... ὄχι, καὶ ἐξηκολούθει πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀτενίζων καὶ ἐν τῷ νῷ του ἀνακυκῶν μυρίους συλλογισμοὺς καὶ εἰκόνας.

— 'Ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ λουτροῦ, βεβαίως· μόνῃ· ἦτο τόσον ὀροσερὰ, σφριγηλῇ, ὠραία!... 'Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ στραφῇ ἐλάμβανεν ἔντασιν ἐπιθυμίας... δὲν ἀνθίστατο· ἐστρέφετο, αὐχημῆρὰ καὶ ἔρημος ἐξετείνεται ὀπίσω ἡ ὁδὸς ἣν εἶχε διαδράμει.

— Τῷ ὄντι, ἦτο ὠραία· ἦτο ὠραία ἡ γυνὴ αὐτῆ· Ὑπὸ τὴν λεπτοφυᾶ ἀβρὰν ἐκείνην περιβολήν, ὑπὸ τὴν σχεδὸν ἀέριον ἐκείνην ἐσθῆτα, τεθολωμένα ὑπὸ ἀρβύτων πόθων τῆς φαντασίας του τὰ ὄμματα διέδλεπον τὸ ζῶν ἄγαλμα θεᾶς τινος Ὀλυμπίας· καὶ ἐνταυτῷ αἰσθημά τι τὸ ὅποιον δὲν ἐπειρᾶτο νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἑαυτὸν περιέβαλλε τὴν καλλονὴν ἐκείνην διὰ μυστηριώδους θεληγῆτροῦ ἀποπνεόντος ἡδυπάθειαν, μέθην... ἔρωτα...

'Α! ἔρωτα!· 'Ἡ ὁδὸς ἐξετείνεται ἀκόμῃ μακράν· ἦν ἀνυπόφορος ὁ καύσων τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Παρήλθον ἡμέραι τινές· Δὲν εἶχε ζητήσει νὰ τὴν ἐπανίδῃ· διατί νὰ τὴν ἐπανίδῃ; 'Ἄλλ' ἡ εἰκὼν της συνεχῶς ἐπανήρχετο ἐν τῇ φαντασίᾳ του, μειδιῶσα πάντοτε· παράδοξον τὸ μειδίαμα αὐτό! Δὲν εἶχε πειραθῆ εἰσέτι νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Τὴν Κυρίαν αὐτὴν, ὡς καὶ τὸν σύζυγόν της, ἐγνώριζεν ἀπὸ καιροῦ· συγγὰ συνηντάτο μετ' αὐτῶν παρὰ οἰκογενεῖα τινι, φίλη κοινῇ. 'Ἐγίνωσκε πολλὰς ἱστορίας ὑποψιθυρίζομένας ἀνά τὴν πόλιν καὶ ἐξηγούσας τὴν αἰρνηθίαν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ταχεῖαν αὔξησιν τῆς περιουσίας τοῦ κατανεύοντος στωϊκωτάτου συζύγου. Πασίγνωστος ἐτύγχανεν ἡ χυδαία φιλαρέσκεια τῆς Κυρίας, καὶ ἀνερέροντο τὰ δνόματα δύο ἢ τριῶν θυμάτων ἡκίστα πλατωνικῶν, καθ' ἃ ἐμαρτύρει ἡ χρεωκοπία ἐνδὸς τούτων.

Τὴν ἐγνώριζε τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ τὴν... ἀπεστρέφετο· ὅταν μάλιστα τὴν ἐδλεπε παρὰ τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, αἰσθημα ἀπεχθείας ἰσχυρότερον ἑαυτοῦ συνέστελλε τοῦ προσώπου του τὰς ἴνας εἰς μορρασμὸν· ὅταν τῆς συναναστροφῆς αἱ ἀπαιτήσεις ἠνάγκαζον αὐτὸν νὰ μὴ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά του ἀπὸ τῆς τεινομένης πρὸς χαιρετισμὸν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ἀνθρώπου, εἰς τὴν ψαῖσιν τῆς χειρὸς ταύτης, βίγος βδελυγμοῦ διέτρεχε τὸ σῶμά του.

Πρὸς τὴν σύζυγον εἶχεν ὑπάρξει καὶ προσενεχθῆ πάντοτε ἀδιάφορος· ἄ! ὄχι, τὴν ἀπεστρέφετο· Ἦτο μία ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἴτινες ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἑαυτῶν καλλονῆς, συνειδύται τὴν ἑαυτῶν δύναμιν, χρῶνται αὐτῶν ὡς ἡ τίγρις τῆς ἰβίας αὐτῆς ἰσχύος· ὅπως ἀρπάσῃ καὶ καταστρέψῃσιν·

ἵνα εὐχαριστήσωσι καὶ κορέσωσιν ἔνστικτα κτηνώδη, ἐπιθυμίας ἀπεχθεῖς. Ἡ φιλαρέσκεια παρὰ ταῖς γυναίξει ταύταις εἶναι τρομερᾶ, ὀλεθρία· ἔχει πάντοτε ἓνα σκοπόν.

Καὶ ἦτο ὥραία· τῶντι ὥραία· ἀλλὰ τὴν ἀπεστρέφετο· ἐν τῇ περικαλλεῖ μορφῇ της αὐτὸς ἀπεκάλυπτεν ἔκφρασιν τινα· δηλοῦσαν τὸ κτήνος, τὸ θηρίον· οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον ἀστραπὰς ἐμπνεούσας φόβον καὶ ἀκτῖνας θωπευούσας, ἠπίως· τὰ χεῖλη της, λεπτὰ καὶ καταπόρφυρα μέχρι τῶν ἄκρων πτυχῶν, κατὰ στιγμὰς ἐφαίνοντο ὡς αἱμάσσοντα. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐρωστος ἀλλ' οὐχὶ εὐσαρκος· ὁ ὄργανισμὸς της κατεφαίνετο νευρικός· εἶχε στήθη ἀγάλματος Ἦρας, ὀσφὺν λεπτοφυᾶ, κατὰ τὴν σημερινὴν καλαισθησίαν, καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος ἔντονον, γλαφυρὸν ὑποφαινόμενον διὰ τῶν καμπύλων, αἰτῖνες προκλητικῶς διέγραφον τὸ λιγυρὸν της ἀνάστημα· ἡ τοιαύτη εὐκαμψία ὑπεμαρτύρει ἐν τῇ γυναικί αὐτῇ τὸν θῆρα μᾶλλον ἢ τὸν ἄνθρωπον.

Ἐίχε μυκτηρήσει ποτὲ φίλον του ὅστις τῷ ἐφαίνετο ἐμπεσῶν ἐν ταῖς πλεκτάναις τῆς Σειρήνος «Εἶσαι παιδί» τῷ εἶχεν εἶπει· «πρόσεχε!»

Ἄλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην σφριγῶσα ὄλη, ὑγρά ἐν τῇ φλογερᾷ λάμπει τοῦ ἡλίου, ἀντανακλῶσα ἐν τῇ μορφῇ της ἀοράτους φλόγας νεότητος ὀργῶσης, δυνάμειως, πάθους, ἡδονῆς, μειδιῶσα τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο, τῷ εἶχε φανῆ ὑπὲρ ποτε ὥραία. Εἶχε ταραχθῆ διὰ πρώτην φοράν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ ἔκτοτε τὴν ἀνεπόλει καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἑκάστην ὥραν. Τὸ χεῖλος της ἐκεῖνο τὸ διαστελλόμενον ἐν τῷ μειδιάματι καὶ ἐξ ἰδρωτός ὑγρὸν, τὸ ἐπανεδέλεπε φρίσσον, ὡς ἂν πρὸ στιγμῆς ἀπεγνωσμένον φίλημα ἐπ' αὐτοῦ νὰ εἶχε διέλθει, ὅπως ἡ χορδὴ ἢ ἐκπέμψασα τὸν ἦχον φρίσσει εἰσέτι σιγαλομένη· καὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἢ αὐτῇ φρικίαις συνέστελλεν, ὡς ἂν νὰ τὰ ἐψαυεν ἢ ἀόρατος πτέρυξ πόθου ἀκρατήτου.

Τὴν ἐπανεῖδε· καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ συνάντησίς των τὴν φοράν αὐτὴν ὑπερέβαλλεν ἀνεπαισθήτως τοὺς φραγμοὺς, οὗς ἡ ἀδιαφορία ἐτίθει πρότερον μεταξύ των. Ὡς εἰ ἐκείνη ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ διανοίᾳ του, ὡς εἰ εἶχε καταλάβει ἐπ' αὐτοφώρῳ τὰς αἰσθήσεις του ταρασσομένας εἰς τὴν ἀνάμνησίν της. Τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν πολλάκις καὶ ἐπὶ μακρὸν, καὶ σιγηλῶς ἐνόησαν ἀλλήλους. «Εἶσαι ὥραία· μέ νικᾷς», εἶπον τὰ βλέμματά του. Εἶμαι ὥραία· σὲ νικῶ, ἔλεγον τὰ βλέμματα ἐκείνης.

Τὸ φῶς τῶν λαμπτήρων ἐπλημμύρει τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἀνά μικρὰ συμπλέγματα ἀνεκινεῖτο καὶ ἐτύρβαζεν ἡ πληθὺς τῶν προσκεκλημένων. Βαρὺς ὁ ἀήρ καὶ σύμμικτος πρὸς τοσαύτας ἀναπνοὰς καὶ ἀρώματα συνέτεινεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ζάλην τῶν αἰσθήσεων, ἐξημιμένων ἤδη ἀπὸ τοῦ πρὸ μικροῦ

περατωθέντος δείπνου. Αὐτή, ἐν τῷ μέσῳ εὐθύμου ὀμίλου νεανιῶν μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης ἐγέλα, ἐχαριεντίζετο, ἤστραπτεν ἐκ πνεύματος καὶ καλλονῆς. Ἡ εἰς τετράπλευρον ἀνοιγομένη ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἐσθῆς ἄφινε νὰ διαφανῆται ἡ ἀρχὴ μόλις τοῦ κόλπου καὶ ὀλόκληρος ὁ λευκότατος γλαφυρὸς λαιμὸς, ὃν λευκοτάτη ἐρυθρὰ ταινία περιστρέφεν ὡς αἱματηρὸν σῆμα. Μεμονωμένοι, ἀπὸ ἄκρας τινὸς τῆς αἰθούσης τὴν ἐδλεπε. Τὰ βλέμματα τοῦ προσηλωμένα ἀτενῶς ἐπὶ τοῦ σήματος ἐκείνου ἠκολούθουν τὰς κινήσεις τῆς.

Ἦτο ὠραία τῶντι ἡ γυνὴ αὐτή· τὸ ἐπανελάμβανεν εἰς ἑαυτὸν ὡς εἰ ἐπειρᾶτο νὰ κατασιγάσῃ ἑτέραν μυχίαν φωνὴν βεσαίουσαν τὸ ἐναντίον. Ἦτο ὠραία· ὑρίστατο ἀπολύτως τὸ κράτος τῆς καλλονῆς αὐτῆς, ἀρ' ἦς στιγμῆς τὰ βλέμματα τοῦ εἶχον ἐπιστῆ τεταραγμένα, ἀποθαυμάζοντα ἐν τῷ ὄντι τουτῶ τὴν γυναικᾶ μόνον· τὸ ὠμολόγει εἰς ἑαυτὸν· καὶ ἠσθάνετο τὴν εἰκοσιπενταετίδα νεότητά του οἷον εἰ ἀνανήφουσαν, ἀναζωογονουμένην, φρικῶσαν αἴφνης ἐν τῇ πλημμύρᾳ τῆς νέας ταύτης ζωῆς καὶ μεθύουσαν πρὸ τοῦ ἐνώπιόν του ἀνακινουμένου ὠραίου ἐκείνου πλάσματος.

Τὰ ὄμματα τοῦ ἐθαμβοῦντο· ἴσως ἐκ τῆς λευκότητος τοῦ διὰ μέσου τῆς τετραπλευρώς διανοιγμένης ἐσθῆτος ἀστράπτοντος στήθους τῆς· ἴσως ἐκ τοῦ ἀοράτου νέφους τῆς ἡδυπαθείας, ἥτις ἐκεῖθεν ἀφίπτατο. Ἐν φίλημα ἐπὶ τὸ στήθος ἐκεῖνο!... Μεθύων κατενόει πῶς ἐν φίλημα δύναται ν' ἀείζη μίον ζωὴν.

Ἦν ἔρωσ αὐτός; Ἄλλ' ἔως τότε οὐδέποτε εἶχεν ἐννοήσει οὕτω τὸν ἔρωτα. Τὸ αἰσθημα τοῦτο οὐδέποτε ἔως τότε εἶχε λάθει ἐν αὐτῷ τὴν ἐντασιν κυριεύοντος πάθους. Εἶχεν ἰδέας ἰδικὰς του περὶ ἔρωτος, μορφώσας αὐτὰς ἐν τῷ ἀγῶνι, ὃν ἐνωρὶς λίαν εἶχεν ἀρχίσει πρὸς τὸν εἶον. Διέδλεπε μακρόσε ἀκόμη ἐν τῷ μέλλοντι, ἀόριστον, ἀδιάγραπτον ἔτι μορφὴν γυναικείαν περιβαλλομένην ἐξ ἀπαυγάσματος ἡρέμου τινὸς γλυκυτάτου αἰσθήματος, καὶ ἔλεγεν εἰς ἑαυτὸν ὅτι τὸ ἀγνωστον ἔτι τοῦτο ὃν θὰ ἐγένετο ἡ σύντροφος τοῦ μέλλοντός του. Ἡ μήτηρ του δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκτὸς τῆς ἀνανήσεως ταύτης, τῆς θρησκευτικῆς, τῆς μητρὸς του, καὶ τοῦ προαισθήματος ἐκείνου τῆς μελλούσης συντρόφου, πᾶσαι αἱ ἄλλαι γυναῖκες δι' αὐτὸν συναπετέλεον τὴν γυναικᾶ.

Καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρὸς προσωμοίαζε πρὸς ἀνθῶνα, ἐν ᾧ μία γυνὴ εἶνε ἐν ἄνθος, πρὸς ὤκεανόν, οὗ μία γυνὴ εἶναι ἐν κύμα, πρὸς παννυχίδα ἔρωτος, ἐν ἣ μία γυνὴ εἶναι ἐν φίλημα.

Διατὶ τώρα ἐνώπιον τῆς γυναικὸς αὐτῆς, αὐτῆς ἀκριβῶς, αἱ ἰδέαι του, τὰ αἰσθηματά του, ἡ ψυχὴ του ἔλη καταιγιζομένη ὑπ' ἀκρατήτων τινῶν δυνάμεων, ἐφέσεων ἢ πόθων, εἰκῆ καὶ τὸ πρῶτον ἤδη ἐξεγειρομένων ἐν αὐτῷ, ἔπασχεν, ἠλλοιοῦτο, παρερέρετο καὶ μικροῦ δεῖν ἐμαίνετο ἐν ἀπογνώσει.... Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐννόει ὅτι εἰς τὸν ἀνθῶνα τοῦ βίου του ἐν ἄνθος μόνον ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸ ἔαρ, ἐκεῖνη ἠσθάνετο ὅτι ἐπὶ τὸν ὤκεανόν

της ζωής του ή θύελλα δεινή και πολυκέραυνος ήδύνατο να ένοσκήψη από ένδο βλέμματος εκείνης, και ή γαλήνη ν' άπλωθη είς έν της μειδίαιμα, έπόμε, ήθελεν ή ζωή του έλη ως μία παννυχίς επί τά χείλη εκείνης είς έν φίλημα μακρόν να έκρέυση.

Ήσθάνετο παραφρονών την νύκτα εκείνην τό πάθος ύφέρπον από του σώματος είχεν εισδύσει έν τη ψυχή του δεσπόζον αυτού άπολύτως. 'Ως οι ύπό όνειρου συγνου βρασιζόμενοι και πάσχοντες έννοοσι πολλάκις καθ' ύπνον ότι δέν είναι πραγμακότης ό όνειρωγμός και τόν εφιάλτην άγωνιώσι ν' άποδιώξωσιν, ούτω και αυτός ήγωνία ν' άποσειση τό πιέζον τέν μυελόν του άφόρητον βάρος, ν' άπαλλάξη τό στήθος του από της άοράτου πυγμής, ήτις συσφιγγουσα αυτό βαρετα και άδυσώπητος, όδυνηρώς την άναπνοήν του συνείχεν.

'Αλλά μάτην. Την αύτην νύκτα, αυτομάτως κινούμενος, ως ει αι φρένες του κλονισθεισαι και ή θέλησίς του συντετριμμένη ύπήκουον εικη είς την πνοήν, ήτις ήπειλει να δόση την ψυχήν του, διά πρώτην φοράν, άποχωρών μετά των δύο συζύγων, συνώδευσεν αυτούς μέχρι της έαυτών κατοικίης, προσενεγκών τη Κυρία τόν βραχιονα.

'Υπήρξεν ή πρώτη ήδονή, ής άπελάμιδανεν από της γυναίκος ταύτης· και άπήλαυσεν αύτης ως είκοσαετής έραστής αισθανόμενος διά πρώτην φοράν επί τόν βραχιονά του τό βάρος της χειρός της παρθένου ήν άγαπή. 'Εμέθευε· και είπε την μέθην του δι' όλίγων συγκεκομμένων, άνοήτων, παραλόγων λέξεων, άκαταλήπτων παντι άλλω έκτός της γυναίκος πρός ήν άπευθύνονται.

'Εντός όλίγων ήμερών κατέστη έκ των οικειοτέρων παρ' αύτη. Είς τός περι τούτου παρατηρήσεις των φίλων του άπήντα, έφευρίσκων τός κοινοτέρας και άτυχεστέρας των έξηγήσεων. 'Ηναγκάζετο ένίοτε ν' άπαντήση και είς έαυτόν· ως άπ' όνειρωγμού άνανήρων τότε ήρώτα και πάλιν αν ήν άλληθές ότι την γυναίκα εκείνην την ήγάπα· αν ήτο έρωσ αυτός. Συναίσθημά τι μύχιον, ως άμιδρά άνάμνησις, έλάλει είς τό βάθος της καρδίης του, την γυναίκα αύτην την άπεστρέφετο· ήτο κακούργως φιλάρεσκος και χυδαία την ψυχήν· έν τοίς όφθαλμοίς της έφαίνετο ... ήσαν ώραίσι οι όφθαλμοί της, ώραίτα τά αιματόχροα χείλη της, ήτο ώραία, και.. «Τήν θέλω την γυναίκα αύτην!» 'Ιδού τί άπήντα είς έαυτόν και κλειων τούς όφθαλμούς καθήρχετο μιαν έτι βαθμίδα της ήθικής καταπτώσεως, έν ή άνεπαισθήτως ήκολούθει τό όν έκείνο.

Αύτη, μετά τέχνης ύπερτάτης, μεμετροημένοις βήμασιν ύποχωρούσα, ύπερησπίζετο έν πρός έν τά χαρακώματα της προσπεποιημένης άντιστάσεως· τούτο επέτεινεν έν εκείνω τό πάθος, την μανίαν μάλλον· άλλως τε άμφότεροι είμάντευον άλλήλους· αύτη ύμοίαζε πρός τά φρούρια έκείνα, ών αι έξω-

τερικαί τάφροι καὶ τὰ προχώματα ἔχουσιν ἀνάγκη τῆς μεγίστης ὑπερασπίσεως· διότι τὰ τείχη, ἡμιηρειπωμένα καὶ σαθρά, πίπτουσιν εἰς πρώτην ἔφοδον. Μακρὰ βλέμματα, βραχεῖς πυρετώδεις λόγοι κρυφίως καὶ ἐν σπουδῇ ἀνταλλασσόμενοι, βιααῖα ἢ γλυκεῖαι θλίψεις τῆς χειρός, αὐτὰ μόνον ὑπῆρξαν ἐπὶ μακρὸν οἱ ἐπιπόνως κατακτώμενοι σταθμοὶ ἐπὶ τὴν ὁδόν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ τέρμα τῷ προσεμεῖδῃ ἀκατάληπτος, ὄνειρώδης ἔτι δι' αὐτὸν ἡ εὐτυχία.

«Τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν θέλω» ἐπανελαμβάναν εἰς ἑαυτὸν· καὶ ἡδυνάτε, νὰ ἐννοήσῃ, ἡδυνάτε ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἄν ἐν ταῖς λέξεσι ταύταις ἐνείχετο ἡ εὐτυχία ἢ ἐπεδίωκε, ἂν αὕτη ἦν ἡ ἐκπλήρωσις ἐνός πόθου ἢ ἐνός σκοποῦ παραλόγου· ἂν ἡ δύναμις ἡ ἀκρατήτως ἐλαύνουσα αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐφ' ἧς ἐκρημνίζετο μᾶλλον ἢ ἐχώρει ἢ ἔρωσ εὐελπῖς καὶ ἀκάθεκτος ἢ μανία θλιβερά καὶ ἀπόγνωσις.

Ὅλα αὐτὰ τὰ αἰσθήματα συνεχέοντο ἐν τῇ καταιγιζομένῃ ψυχῇ τοῦ ἡγάπα, περιεφρόνει, ἐπόθει, ἀπεστρέφετο τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Τί λοιπὸν ἠλιπίζεν ἀπ' αὐτῆς, τί ἐζήτει, τί ἐπεδίωκε, τί ἐπεθύμει; Τὸ ὠραῖόν της σῶμα; Ὅχι· μόνη ἡ κτηνώδης αὐτῆ ἐπιθυμία δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν ἐπὶ τοσοῦτον νὰ κρατήσῃ τῆς ψυχῆς του, ὥστε νὰ νικήσῃ καὶ συντριψῇ τὸν ἄνθρωπον ἐν ἑαυτῷ· ἄλλως τε γυναῖκας ἐπίσης καὶ μᾶλλον ὠραίας εἶχε γνωρίσῃ καὶ ἄλλας. Μὴ τῆς ψυχῆς της τὸν ἔρωτα; Αἱ! τὴν περιφρόνησιν μόνον ἡδύνατο νὰ ἐπισύρῃ ψυχὴ ὡς ἡ ἐκείνης, ἣν ἐν μυρίαῖς περιστάσεσιν εἶχε καταγνώσει χυδαίαν, μικρὰν χαμερπῆ. Ἄλλὰ τί λοιπὸν τὸν ἐδέσμευε παρὰ τῇ γυναικὶ ταύτῃ;

Δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀλλὰ τὸ ἠσθάνετο· ὅ,τι ἡγάπα ἐν ἐκείνῃ δὲν ἦν τὸ σῶμά της μόνον τὸ ὠραῖον ἢ ἡ ἀθλία ψυχῆς της· ἀλλ' ἀιφρότερα· ὀλόκληρον τὸ ὄν αὐτὸ ἡγάπα τὸ ὠραῖον καὶ ἀπεχθές.

Νόσος τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθήσεων, ἣτις χαρακτηρίζει τὴν κατὰπτωσιν ἐνός γηράσαντος ἠθικοῦ κόσμου. Ἡ ψυχὴ πάσχει· ὁ ὀρίζων τῶν πόθων περὶ αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον ἠδύρυνθη, ὥστε ἡ ἀτμοσφαῖρα αὕτη κατήντησε χάος· ἀγνοεῖ πλέον ἡ ψυχὴ τί ἐπιθυμεῖ, τί θέλει· τὰ ὄνειρά της, ὡς πτηνὰ ἐπὶ ἀτέρμονος πελάγους διὰ τοῦ ἀέρος διαπορευόμενα, αἰσθάνονται ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις των, καὶ μετ' αὐτῶν τὴν ζωὴν, καὶ πίπτουσι καὶ ἀπόλλυνται χωρὶς τὸ βλέμμα των νὰ δυνηθῇ ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῷ περίῃ ἀπείρῳ ἐν τῆς πραγματικότητος σημεῖον. Τὸ ὄνειρον, τὸ ἀόριστον, τὸ ἀγνωστον, ἰδοὺ ὁ πόθος, ἡ δίψα, ἡ νόσος τῆς ψυχῆς. Καὶ οὕτω νοσοῦσα αὕτη, ὡς ὁ οργανισμὸς τῶν ὑστερικῶν γυναικῶν, ἔχει στιγμὰς μανίας, ἐφέσεις ἀκαταλήπτους, ἰδιοτροπίας τερατώδεις. Νομίζει ἐνίοτε ὅτι ἀνακαλύπτει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖ ὑπὸ τὴν μᾶλλον παράλογον μορφήν, ἐν τῇ τερατωδεστέρῃ ἀντιθέσει, ἐν τῇ πραγματικῇ ἀρνήσει μιᾶς χιμαίρας, ἐν τῷ σχήματι δι' οὗ λαμβάνει ὑπόστασιν ἢ ὅπτασίαν παραφρονοῦντος.

Τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν, τὸ μικρὸν καὶ τὸ μέγα, τὸ ὠραῖον καὶ τὸ δυσει-

δές, ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἄδης συγκαίονται πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς οὕτω νοσοῦσης ψυχῆς καὶ ἀκατασχέτως, ὡς τυφλὴν, αὐτὴν ἐλκύουσιν, ἐξαρπάζουσι, μεθύσκουσι καὶ κρημνίζουσι ἐν τῇ σκοτοδίνῃ ἐν ἧ ἡ ἡδονὴ εἶνε πόνος, ἡ ἀπόλαυσις θάνατος, ἡ ζωὴ ὀδύνη.

Τῷ ἤρνετο ἐπιμόνως τὴν πρώτην μυστικὴν συνέντευξιν. Ἡμέραν τινὰ τῷ εἶπε :

— Γράψε μου.

Τῇ ἔγραψε· καὶ ἔγραψε ὅ,τι ὁ νοσῶν νοῦς του τῷ ὑπηγόρευσε· λήρον πυρετώδη, τρελλόν, ἀκαταλόγιστον· εἶχε μεταβληθῆ εἰς παῖδα κατὰ πρώτων ἐφῶντα. Ἐν ὄλῃ του τῇ ἐπιστολῇ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἠγωνία ἐπαναλαμβάνων ὅτι αὐτὴ τὸν ἔρωτά του δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐννοήσῃ, τὸν ἔρωτά του, ὃν οὐδ' αὐτὸς ἐννοεῖ καὶ μάτην ἀνέστρεφε καὶ ἐξετύλισεν ἐν ταῖς φράσεσιν ἐκείναις ἐν αἷς ἡ μωρία, ἡ τρέλλα, ἡ ὀδύνη, ἡ ἀπόγνωσις ἀλλοκότως ἐμαίοντο, ἐγέλων ἢ ἐκλαίον. Ὁ ἔρωσ του ἐξεφράζετο διὰ λόγων μίσους, αἱ τρυφερώτεροι θυπεῖται διὰ βλασφημιῶν, αἱ ὀδυνηρότεροι παραφοραὶ δι' ἐνὸς στόνου ἢ ἐνὸς δακρύου.

Φαίνεται ὅτι διὰ πρώτην φοράν ἐκείνη ἀνέγνω τοιαύτην ἐπιστολήν· ὁ σησπῶς ῥωμαντισμὸς ὃν ἀπέπνεε βεβαίως τῇ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν τινα, διότι ἔκτοτε οἱ πρὸς αὐτὸν τρόποι τῆς ἐγένοντο περιπαθέστεροι, μελαγχολικώτεροι, τρυφερώτεροι. Ἐνίοτε, ἀτενίζουσα αὐτὸν ἐστέναζεν· αἱ βραχεῖαι καὶ λαθραῖαι ἐνώπιον πολλῶν συναντήσεις των ἐγένοντο συχνότεροι· τὰ βλέμματα καθίσταντο μᾶλλον ἐπιμόνα, μακρότερα, αἱ θλίψεις τῆς χειρὸς πυρετώδεις.

— Γράψε μου.» Τῷ ἐπανελάμβανε πολλάκις, διὰ τόνου σίνοει ἱκετευτικοῦ. Ἐπεθύμει τὰς ἐπιστολάς του, ἀλλ' αὐτὴ οὐδέποτε ἀπήντα εἰς αὐτάς. Καὶ ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε γράφων.

Ἡμέραν τινὰ ἐπέστη καθ' ἑαυτὸν τεταραγμένος.

— «Ἡ κωμωδία αὕτη παρατείνεται ἐπὶ πολὺ», ἐσκέφθη. Τὴν ἀπεκάλει καθ' ἑαυτὸν κωμωδίαν. Διὰ τί κωμωδίαν;— Οὐδέποτε εἶχεν ἀμφιβάλλει ὅτι ἠπάτων ἀλλήλους· ὅτι ἀμφοτέροι ὑπεκρίνοντο ἐν μέρος τοῦ ὁποῦ ἡ προσωπία ἦτο γελοία· γελοῖος αὐτὸς, ἐκλέεας τὸν περιπαθῆ, παράφορον αἰσθηματισμόν, ἵνα φθάσῃ μέχρι γυναικῆς τοιαύτης· γελοία ἐκείνη, διότι, ὡς φαίνεται, ἐπίστευεν εἰς τὴν τρέλλαν του καὶ συνεμορφοῦτο πρὸς αὐτὴν ἀπεκδεχομένη τὰς αἰσθηματικὰς του διαχύσεις. — Ἀλλὰ τῶντι λοιπὸν αὐτὸς ὑπεκρίνετο ὅταν ἀφίετο παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκατασχέτου λήρου, ὃν ἐξήλισσεν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του; Ἐγγραφε μυσιστόρημα ἢ ἐπάσχεν ὅ,τι ἠθελε νὰ ἐκφράσῃ; Τὸ ἠγνοεῖ καὶ αὐτός. Δὲν τὴν ἠγάπα λοιπὸν; Ὁχι· ἀλλ' ἠσθονετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἰδῇ. «Τὴν θέλω τὴν γυναικὰ αὐτὴν».

Αι λέξεις αὗται ἀνευ οὐδενὸς αἰτίου, οὐδενὸς διατί; οὐδεμιᾶς ἐξηγήσεως, ἐνεῖχον τὸ πάθος του, τὸν ἔρωτα, τὴν τρέλλαν.

Καὶ ἔπασχε· παρημέλει τῶν ἐργασιῶν του· οἱ συνήθεις του φίλοι τὸν ἐβλεπον σπανιώτερον. Πάντες ἐγνώριζον τοὺς λόγους, ἐγνώριζον τὴν ἀσθένειάν του καὶ ἐφαντάζοντο τὰς μετ' ἐκείνης σχέσεις του ἀπλῶς καὶ κινικώτατα οἷας γυνὴ τοιαύτη δύναται νὰ ἔχη μετὰ νεανίου συρομένου ὀπισθεν τῆς ἐσθῆτός της. «Εἶνε ἢ σειρά του· θὰ περάσῃ» ἔλεγον.

Ἡμέραν τινὰ διὰ πρώτην φοράν ἠρώτησε καθ' ἑαυτὸν «ὅποια ἡ ἡλικία της;» Καὶ ἐξεπλήρσεται πῶς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε σκεφθῆ περι τούτου. Ἄλλὰ πρὸς τί; Αἱ τοιαῦται γυναῖκες, ἀπῆντα εἰς ἑαυτὸν, ἡλικίαν δὲν ἔχουσιν. Ἦτο αὐτὴ ἡ γυνὴ, εἰκοσαετίας ἢ τριακοντοῦτις, ἀδιάφορον ἢ γυνὴ ἦς τὸ παρελθὸν ἐνεῖχεν ὡς τι μυστήριον τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τῆς ὁποίας τὰ βάρη ἢ νοσοῦσα ψυχὴ του ἐπόθει νὰ εἰσδύσῃ ἐτάζουσα καὶ ἐντροφῶσα ἐν τῷ σκότει ὡς ἐντροφᾶ ὁ μέθυσος ἀναμετρῶν ἐκ τῶν προτέρων τὸ τυφλὸν χάος τῆς μέθης εἰς ἣν κρημνίζει τὸν νοῦν του. Καὶ τότε ἤρξατο ἀποκαλύπτων εἰς ἑαυτὸν καὶ πάλιν ὅτι ἀπὸ καιροῦ ἐγνώριζε καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τρέλλας του ἐφαίνετο λησιμονῶν. Ἦν ἀπεχθὴς ἢ ἱστορία τῆς γυναικὸς αὐτῆς· εἶχεν ὑπέξει τι χεῖρον ἢ γυνὴ κοινὴ... ἔφριπτεν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ ἤσθάνετο ἔτι μᾶλλον ἐλκυόμενος πρὸς αὐτήν.

— «Γράψε μου τοῦλάχιστον καὶ σύ». Τῇ εἶπε· καὶ ἐπέμεινεν ἐπὶ μίαν δλόκληρον ἐσπέραν·

— «Αὔριον, ναι,» τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη.

Τὴν ἐπαύριον τῶντι μικρὸν γραμματίον διωλίσθησε λαθραίως εἰς τὴν χεῖρά του. Ὑπόστη ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας τὴν πυρετώδη ἀνυπομονήσαν τοῦ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν παρὰ τῆς πρώτης ἐρωμένης του λαμβάνοντος νεανίου. Ὅταν ἤδυνήθη, ἀνέγνωσε. «Ὅδός... ἀρίθ... Α. Β.» καὶ οὐδὲν πλέον· ἦν αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἔλη· μία διεύθυνσις.

Εἶχεν ἤδη ἐννοήσει· καὶ ὅμως ἠρώτα ἀκόμη ἑαυτὸν. — Εἶνε συνέντευξις αὕτη;

Καὶ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν ἀπηύθη μετ' ὀλίγον καὶ εἰς ἐκείνην διὰ τῶν ὀμμάτων. «Αὔριον τὸ πρῶτ'» Προσέθηκεν ἐκείνη χαμηλοφώνως, παρερχομένη ἐνώπιόν του.

— Τέλος πάντων!... Ναι, ἀλλὰ πόσος καιρὸς παρήλθεν; Διατί γυνὴ τοιαύτη τῷ εἶχεν ἐπὶ προσῶτον ἀντιστῆ; Τώρα, ἀναμετρῶν τὸν χρόνον, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης καθ' ἣν τὸ πρῶτον τῇ εἶχεν ὀμιλήσει περὶ ἔρωτος, ἔδλεπεν ὅτι πολὺς εἶχε παρέλθει, καὶ ὅμως ἡ ἀνυπομονήσα του οὐδέποτε εἶχε κορυφωθῆ, ὅπως ὁ ἴδιος ἤσθάνετο ὅτι ἔπρεπε νὰ συμῆ· εἶχε

παρέλθει ὁ καιρὸς αὐτὸς χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Περιέργων καὶ τοῦτο!..
 Ἄλλὰ τί πάθος ἦτο λοιπὸν αὐτό;

Ὅταν, ἀνελθὼν τὴν κλίμακα ἔκρουσε τὴν ὑποδειχθεῖσαν ἀπὸ θύραν, γυνὴ μέσης ἡλικίας προσῆλθε δι' αὐτῆς διανοιγείσης, καὶ μετ' οἰκειότητος μειδιῶσα, ὡς παλαιὰ γνωριμία, τὸν προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ. Ἐκείνη τὸν ἀνέμενεν ἤδη. Εἰσῆλθὼν ἀμφοτέροι εἰς μικρὰν οἴθουσαν, ἐν ἣ ἡ καθάριος λιτότης τῶν ἐπίπλων ἐμαρτύρει τὸ ἐπιμελὲς καὶ ἔκτακτον τῆς οἰκοδομοῦς. Μάλιστα ἐπὶ στιγμὴν τὰ βλέμματά του προσηλώθησαν ἐπὶ ὤρειας, ὄροσερᾶς ἀνοδοῦσης, ἣτις ἐντὸς ποτηρίου, ἐπὶ μικροῦ κομποῦ τραπέζιου, ἀντενεκλατο ἐν τῷ κατόπτρῳ ὅπερ ἐπὶ τούτου ἠρεῖδετο. Αἴσθημά τι ἀλλόκοτον ἐξηγέσθη ἐν τῇ καρδίᾳ του εἰς τὴν ὄψιν τῶν ἀνθέων αὐτῶν τῷ ἐφάνη ὅτι ἐν τῇ σικίᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἣ δια πρώτην εἰσῆρχετο φορὰν, καὶ ἐν ἣ εὐρίσκετο μόνος μετὰ τῶν δύο γυναικῶν αὐτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὴν μὲν ἐγνώριζε, τὴν δὲ ἐν τῇ διανοίᾳ του εἶχεν ἤδη ἀποκαλέσει μαστροπὸν, τῷ ἐφάνη ὅτι τὰ ἄνθη ἐκεῖνα τῷ ἐμειδιῶν ὡς φίλος· ἀλλ' ὑπῆρξε στιγμιαία ἡ ἐντύπωσις αὐτῇ καὶ ἐγέλασεν εὐθύς διὰ τὴν ἀπλότητά του.

Ἦσαν μόνον ἡ θύρα εἶχε μείνει ἡμιάνοικτος. Τὴν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός· ἐκείνη ἐμειδίασα κύπτουσα τὴν κεφαλὴν· αὐτὸς ἐκλείσει τὴν θύραν ἐκαθέσθησαν εἴτα ἐγγὺς ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ εὐρέος ἀνακλίντρου.

Περιβάλλον αὐτὴν διὰ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, διὰ τῆς ἐλευθέρας χειρός του ἔπαιζε μὲ τὰ πυκνὰ τρίχαπτα ἀπὸ μέσον τῶν ὁποίων προέκυπτεν ὁ λευκότατος λαιμός της· ἀνέπνεεν ἀπλήστως τὸ ὑπ' αὐτῆς ἀναδιδόμενον ὀξὺ ἄρωμα, μεθυσκόμενος ὑπ' αὐτοῦ· τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο τὸ ἰδιαίτερον, οὐτιμῆσει αὐτὴ μόνῃ ἐχρᾶτο, τὸ ἰδικόν της, ὅπερ πάντοτε, ἀφ' οὗ εἶχεν ἐπιθυμήσει τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἠσθάνετο καὶ ἐπεζήτει πανταχοῦ, διότι αὐτὸ τὸ ἄρωμα ἀπέπνεον ἕκτοτε οἱ πόθοι του πάντες, τὰ ὄνειρά του, ὁ πυρετός του, ἡ μανία του. Τὰ ὄμματά του προσηλῶν ἐντὸς τῶν ὀμμάτων της, εἶχε πληριαίσει τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ πρόσωπόν της, ἐγγύτατα· ἐπὶ τὰ σπαίροντα χεῖλη του ἐπλανῶντο λόγοι παράφρονος καὶ μειδιάματα ἡλιεῖου. Τὴ ἔλεγεν;...

Τὰ χεῖλη των ἠνώθησαν εἰς ἐν σπασμῶδες, μακρὸν, τρελλὸν φίλημα· ἦτο τὸ πρῶτον.

Ἦσθάνθη τὸ σῶμά της καμπτόμενον ὑπὸ τὸν βραχίονά του· ὁ τράχηλός της ἐπὶ στιγμὴν ἐλιγύσθη, ἡ κεφαλὴ της αἰφνης ἀνετρέπη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῶ αἱ χεῖρές της ἀσθενῶς τὸν ἔσυρον πρὸς ἑαυτήν· εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς. Παράφρονος ὑπὸ μυρίων ἐπιθυμιῶν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλησμονεῖ τὰ πάντα, καὶ ἠσθάνετο τὴν εὐτυχίαν, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην μέθην ἢ ζάλην ἐν ἣ ἡ ζωὴ σταματᾷ, ὁ νοῦς ὡς σπινθήρ κεραυνοῦ φεύγει, ἄγνωστον ποῦ, ἡ καρδία παραλύεται καὶ σιγᾷ.

Αἴφνης φωνή παιδίου καὶ κατεσπευσμένα βήματα ἠκούσθησαν ἐν τῷ ἔξω θαλάμῳ.

— Ἡ κόρη μου!...

Ἀνέκραξεν ἡ ὥρατα παρατιδομένη καὶ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου ὡς ἡθοποιός, τὴν λειπόθυμον προσποιουμένη, εἰς τὴν κραυγὴν «πυρκαϊά!»

Αὐτὸς ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινεν ἀναυδος καὶ μειδίαμα ἀγανακτήσεως καὶ ἀδημονίας διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— "Α! ἀλήθεια ἔχεις καὶ κόρην...

Καὶ ὅμως ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς καθ' ἑκάστην ἔβλεπε τὸ μικρὸν κοράσιον, ὅπερ ἡ μήτηρ του περιέβαλλε διὰ μυρρίων θωπειῶν καὶ φροντιδῶν· ἀλλ' οὐδόλως προσεῖχεν εἰς αὐτό· ἀντιπάθειά τις μάλιστα, ἀνεξήγητος, τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀεὶ ποτε ἀπὸ τῆς μικρᾶς κόρης, ἢ τῆς πατρικῆς οἰκίας οἱ συνήθειο φίλοι ἐπεδαψίλευον συναμιλλώμενοι θωπειᾶς εὐπροσδέκτους τῇ μητρὶ.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐνερίζουσα αὐτοὺς τὴν στιγμὴν ἐκείνην γυνὴ ἦν φίλη οἰκογενειακῆ, ἣν συχνὰ ἐπεσκέπτετο ἡ μικρά. Ἐν τούτοις, ἔξω ἠκούοντο αἱ συνομιλίαι τῶν δύο αὐτῶν καὶ ἑτέρας γυναικός, τῆς παιδαγωγοῦ· μετὰ βραχὺ αἱ φωναὶ ἀπεμακρύνθησαν γενόμεναι ἀσθενέστεραι· εἶχον εἰσέλθει εἰς ἄλλο δωμάτιον ἢ ἀπέλθει. Ἐκείνη ἀνέμενεν ὀρθία, τεινουσα τὸ οὖς· αὐτὸς εἶχε καθεσθῆ καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ τὴν προσέβλεπεν ἀλλοκότως μειδιῶν.

— Εἶναι μήτηρ· ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν· εἶχε σχεδὸν πέσει· ἡ φωνὴ τοῦ τέκνου τῆς τὴν ἔσωσε... τὴν φορὰν αὐτὴν· ὅποια σύμπτωσις! Ἄλλ' ὄντως, καρδιά μητρὸς ἐλάθανε λοιπὸν ὑπὸ τὸ στήθος τῆς γυναικὸς αὐτῆς; καὶ ἡ καρδιά αὕτη ἐξύπνησεν αἴφνης, τὴν στιγμὴν ἐκείνην;

Προσεπάθει νὰ διακρίνῃ ἐν αὐτῇ μεταβολὴν τινα· τῷ ἐφάνετο ὅτι ἡ ἔρωμένη του ἐξέλειπε· καὶ ἐζήτει ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν μητέρα· καὶ, ὡς μήτηρ, ἤσθάνετο ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη παράδοξόν τινα μαγείαν ἐξήσκει ἐπὶ τῶν αισθησέων του· ἐν νέφος διήλθε πρὸ τῶν ὀμμάτων του· ἡ κεφαλὴ του περιστρέφετο, ἐξαλλίζετο· ἤθελε νὰ ὀρμήσῃ, νὰ ριφθῆ γονυκλινῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, νὰ καλύψῃ τὰς χεῖρας τῆς διὰ φιλημάτων... τὴν ἔβλεπε μεγαλινομένην πρὸ τῶν τεθολωμένων ὀμμάτων του· δὲν ἦτο πλέον ἡ γυνὴ ἢ πρὸ μικροῦ ἀριεμένη ἐντὸς τῆς ἀγκάλῃς του, ὡς εἶχεν ἀρεθῆ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῶσων ἄλλων... ἦτο μήτηρ...

Αἴφνης ἡ θύρα διανοίγει ἀφορητῆ καὶ ἡ μορφή τῆς οἰκοδεσποίνης προέκυψε μειδιῶσα πάντοτε.

— «Ὅποια σύμπτωσις!» εἶπε χαμηλοφώνως· «ἀλλὰ μὴ σας μέλη...» καὶ ποιοῦσα διὰ τῆς κεφαλῆς εὐγλωττον νεῦμα ἀπεσῶρθη κλειουσα τὴν θύραν.

Ἐκείνη τότε προσῆλθε καὶ πάλιν πρὸ αὐτῶν καὶ ἐκαθέσθη σχεδὸν ἐπὶ τῶν

γονάτων του· οἱ βραχιόνες τῆς περιέβαλον τὸν λαιμὸν του· μειδιῶσα προσήγγιζε τὰ χεῖλη τῆς εἰς τὸ στόμα του. Αὐτὸς ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν... ῥίγος ἀπεχθείας συνέστειλε τὰ νεῦρά του· τὸ φίλημα ἐκεῖνο τῆς χείρονος ἑταίρας τὸν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ ὡς ἀπειλή· ἀπωθήσας αὐτὴν ἠγέρεθῃ.

— «Τι κάμνεις;»...

— «Ἀπέρχομαι.» Ἦτο ὠχρὸς καὶ τὸ βλέμμα του ἐδουθίζετο ἐξ' αὐτοῦ καὶ ἀμειλικτον ὡς μάχαιρα ἐν τῇ μυσσαρᾷ ἀναισθησίᾳ τῆς· ὠχράσε καὶ αὐτὴ· ἀλλ' ἐκ λύσσης· μόνη ἢ φιλόρεσκος ἠσθάνθη ἐν αὐτῇ τὴν ἐσχάτην ὕβριν.

Φθάσας διὰ βεδιασμένων βημάτων πρὸ τῆς θύρας, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ αὐτὴν ἐπέστη καὶ τὴν ἠτένισε καὶ πάλιν. Ἰστατο ἐκεῖ, ὀρθία, μὲ τὸ σῶμα κεκλιμένον ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐρειδομένη εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, διὰ τῆς δεξιᾶς βιαίως συνεσπασμένης συμπτήσσουσα τὰ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τρίχαπτα, ἀκίνητος, γενομένη αἴφνης κατέρυθρος, τὸ βλέμμα τῆς βυθίζουσα καὶ αὐτὴ εἰς τὸ βλέμμα του, προκλητικῆ, ὠραία.

Ἦτο αὐτὴ ἢ γυνὴ ἢν εἶχεν ἐπιθυμήσει, ἢ γυνὴ ἢν εἶχεν ἀγαπήσει, ἐκείνη ἦτις τὸν καθίστα τρελλόν· ἦτο αὐτὴ ἐν ἔλῃ τῆς τῇ καλλονῇ, περιδολλομένη ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου σκότους ὅπερ ἐμέθυσκε τὴν ψυχὴν του, προκαλοῦσα διὰ τῶν ἀστραπτόντων ὀμμάτων τῆς καὶ τῶν αἰμασσόντων χειλέων, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ἐαυτῆς ἀτιμίας, ἐλόκληρον τὴν μωρὰν κοινωλίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἢ νόσος του τὸν ἐκυρίευσεν ἔλον ἀκατασχέτως παρεφρόνει, ἀπώλλετο· ὤρμησε πρὸς αὐτὴν ὡς θῆρ πληγεί· διὰ τῶν βραχιόνων του περιέβαλε τὸ σῶμά τῆς σφιγκτὰ, ὡς θέλων νὰ τὴν συντρίψῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του... δὲν ἔδλεπε πλέον, καὶ τὰ χεῖλη του ἀσπαίροντα, μαυιδῶς, ἐζήτησαν τὰ χεῖλη τῆς.

Ἐλιγύσθη ἐκείνη ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῇ βίαιᾳ περιπτύξει, ἀλλ' ἀναλαμβάνουσα αἴφνης τὰς δυνάμεις τῆς καὶ τανύουσα τὰ νεῦρα, ἠγωνίσθη ν' ἀποσπασθῇ, νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ ἐκείνου· ἀπέστρεψε βιαίως τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ζητούντων τὸ φίλημά τῆς χειλέων του, καὶ διολισθαίνουσα αἴφνης ἀπὸ τῆς ἀγκάλῃς του, ἀπεμακρύνθη ἀνορθοῦσα ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

Ἀσθμαίνουσα, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν θύραν καὶ διὰ σταθερᾶς φωνῆς·

— «Φύγε!» τῷ εἶπε.

Αὐτὸς ἠσθάνετο τὴν ἤτταν του· ἠθέλησε νὰ μειδιάσῃ· ἀλλὰ μορφασμὸς μόνον διέστειλε τὰ χεῖλη του, ἐρηρὰ καὶ φλεγόμενα ἔτι ὑπὸ τῆς προσδοκίας τοῦ φίληματος.

Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξῆλθεν.

Δὲν ἐπανεῖδον πλέον ἀλλήλους.

ΑΓΓΕΙΛΑΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ